

Projekt člověk

5. část: Ježíš

Opakování z minula:

- Zlo eskaluje protože ochranný rámec důvěry je pryč. Zlo se nezrychluje proto, že je silnější, ale proto, že mu nic nestojí v cestě – nic ho nebrzdí.
- Kain – první vražda. Bůh přichází preventivně, varuje, nabízí cestu zpět. „*Ty nad ním máš vládnout*“ jako ozvěna poslání z Gn 1,28.
- Od Lámecha k Babylonu - hřích bez pokání se normalizuje. Potopa nezmění lidské srdce. Babylon je organizovaná vzpoura celé civilizace, ale zároveň odhalení téměř neomezeného lidského potenciálu v jednotě. Co teprve svatá jednota?
- Uprostřed sestupné spirály Henoch a Noe chodili s Bohem. Princip víry existoval v Boží rodině od počátku.
- Abraham jako nový začátek. „*Vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde*“ (Žd 11,8) jako protipól stromu poznání. „*Uvěřil Hospodinu*“ (Gn 15,6): Adam nedůvěřoval a padl; Abraham důvěřuje a je ospravedlněn. Izrael nevznikl pro sebe, vznikl pro svět.
- Prorocká zaslíbení: nové srdce (Ez 36), nová smlouva (Jr 31), Duch pro všechny (Jl 3).
- Vnější řešení nestačí, řešení musí být vnitřní: nové srdce, nový duch, Boží zákon vepsaný do nitra. Napojení na Zdroj skrze důvěru – víru.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic , co je. V něm byl život a ten život byl světlo lidí. A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Objevil se člověk poslaný od Boha, jehož jméno bylo Jan. Ten přišel jako svědek, aby o tom světle vydal svědectví, aby skrze něho všichni uvěřili. On sám nebyl to světlo, ale přišel, aby o tom světle vydal svědectví. Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka, to přicházelo na svět. Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

(Jan 1:1 – 14 CSP)

- Bůh se stává člověkem se vším, co k tomu patří: s hladem, únavou, bolestí, radostí, slzami i smíchem.
- Celý dosavadní příběh je příběhem rostoucí vzdálenosti. Adam se skryl. Kain odešel „od tváře Hospodinovy“. Na Sinaji lid řekl: „Ať k nám nemluví Bůh!“ Člověk se vzdaloval, a Bůh volal: „Kde jsi?“
- Bůh tu vzdálenost překonává tím nejradikálnějším možným způsobem. Nevolá přes propast, vstupuje do ní. Stává se jedním z nás.
- Vtělení je Boží odpověď na lidský strach z Boží blízkosti. Přišel tak, aby z něj nikdo nemusel mít strach."

Tehdy Duch Ježíše vyvedl do pustiny, aby byl pokoušen od Ďábla. A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však na to řekl: „Je napsáno: ,Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.““ Potom ho Ďábel vzal do svatého města, postavil ho na okraj střechy chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je napsáno: ,Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponesou, abys snad nenarazil nohou na kámen.““ Ježíš mu řekl: „Je také napsáno: ,Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.““ Pak ho Ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. A řekl mu: „Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: ,Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.““ A tehdy ho Ďábel opustil. A hle, andělé přistoupili a sloužili mu.
(Matouš 4:1 – 11 CSP)

- Ježíš přichází znovu projít cestu, na kterou byl postaven první člověk a kterou nezvládl. Člověk měl vládnout ne silou, ale láskou, charakterem. A k takové vládě vede škola, růst, zkouška. Adam selhal. Ježíš do ní vstupuje a uspěje.
- Adam jedl, aby byl nezávislý. Ježíš nejedl, aby zůstal závislý na Otci.
- Adam si chtěl vše ověřit, a tak sáhl po ovoci. Ježíš plně důvěřoval, a nic ověřovat nepotřeboval.
- Ježíš odmítá zkratku k moci bez Otce, po které sáhl Adam.

Tak je i napsáno: První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím.

(1K 15,45)

- Adam byl pokoušen v zahradě, v hojnosti, bezpečí a Boží blízkosti. Měl všechno, a přesto selhal. Ježíš byl pokoušen na poušti, hladový, unavený, sám, čtyřicet dní bez jídla. Neměl nic, a přesto zvítězil. Důvod není v okolnostech, ale v důvěře.
- Adam chtěl kralování bez cesty výchovy a formování. Ježíš přijal cestu a proto kraluje.
- Co první ztratil, druhý znovu získal.

První Adam	Druhý Adam (Kristus)
V zahradě hojnosti	Na poušti hladu
Podlehl pokušení	Odolal pokušení
Nedůvěřoval Bohu	Plně důvěřoval Otci
Hledal nezávislost	„Ne má, ale tvá vůle“
Sáhl po moci bez Boha	Přijal moc od Boha
Ztratil strom života	Otevřel cestu k životu
Propadl smrti	Přemohl smrt

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí.“ Ježíš mu řekl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce‘?

(Jan 14:6 – 9 CSP)

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.

(Jan 5:19 CSP)

On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření.

(Koloským 1:15 CSP)

- Člověk byl stvořen k Božímu obrazu. Měl Boha reprezentovat, být viditelným odrazem neviditelného. Pád ten obraz pokřivil.
- Ježíš je ten, v kom je tento obraz neporušený, je tím, čím měl být Adam a čím máme být my. Chceš vědět, jaký je Bůh? Podívej se na Ježíše.
- V Ježíši vidíme jaký je Bůh a jaký měl být člověk. Jako Boží obraz ukazuje Boží charakter: lásku, věrnost, soucit a svatost. Jako druhý Adam ukazuje lidský potenciál: život v plné důvěře k Otci a v závislosti na jeho vedení, nesoucí ovoce, ke kterému byl člověk stvořen (Ř 8,29).

Závěrečné shrnutí:

- Bůh vstoupil do svého stvoření: „*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (J 1,14). Bůh překonává vzdálenost, kterou člověk vytvořil; příběh rostoucí blízkosti vede od zahrady přes stan setkávání k Ježíši.
- Vtělení je Boží odpovědí na lidský strach z jeho blízkosti.
- Ježíš jako „*Druhý Adam*“ uspěl tam, kde první Adam selhal.
- Tři pokušení na poušti zrcadlí tři kroky pokušení v Edenu: Adam nedůvěřoval a padl, Ježíš důvěřoval a zvítězil. Odmítl zkratku k panování a přijal korunu od Otce, ne od hada. Klíč není v okolnostech, ale ve vztahu s Otcem. Lidské úsilí nestačí, je nutná důvěra.
- Ježíš jako pravý Boží obraz ukazuje, jaký Bůh skutečně je, a opravuje pokřivené představy o něm.
- Zároveň ukazuje, jaký měl být člověk. Pravá zralost znamená trvalou, radostnou závislost na Otci. Plné poddání Ježíšovu moc neomezilo, ale uvolnilo. V Getsemane přijímá nejistotu a svěruje budoucnost Otci.
- A jeho lidský život v důvěře je vzor, do kterého máme dorůstat.

Pomocné otázky na skupinky

- 1) Proč je důležité, že Bůh přišel jako člověk, ne jako anděl, ne jako záblesk světla, ale jako dítě v jeslích? Co tím Bůh říká o své odpovědi na lidský strach z jeho blízkosti?
- 2) Proč Ježíš odolal pokušení na poušti (v nedostatku), zatímco Adam selhal v zahradě (v hojnosti)? Co to říká o podstatě pokušení a o roli důvěry?
- 3) Jak zrcadlí tři pokušení Ježíše tři kroky hadovy strategie v Edenu? V čem tento paralelismus pomáhá pochopit, co se vlastně v Edenu stalo?
- 4) Proč Ježíš odmítl satanovu nabídku „všech království světa“? V čem se jeho přístup ke kralování liší od Adamova?
- 5) Co znamená Ježíšův výrok „Syn nemůže sám od sebe činit nic“ (J 5,19) ve světle hadovy nabídky nezávislosti? Proč plné poddání se Otci Ježíšovu moc neubralo, ale uvolnilo?
- 6) Co říká Ježíšova modlitba v Getsemane „ne má, ale tvá vůle“ o povaze skutečné víry? V čem je to opak stromu poznání?
- 7) Jak Ježíšův život mění tvůj obraz Boha? Je něco, co v Ježíši vidíš a co se neshoduje s obrazem Boha, který jsi dosud měl?